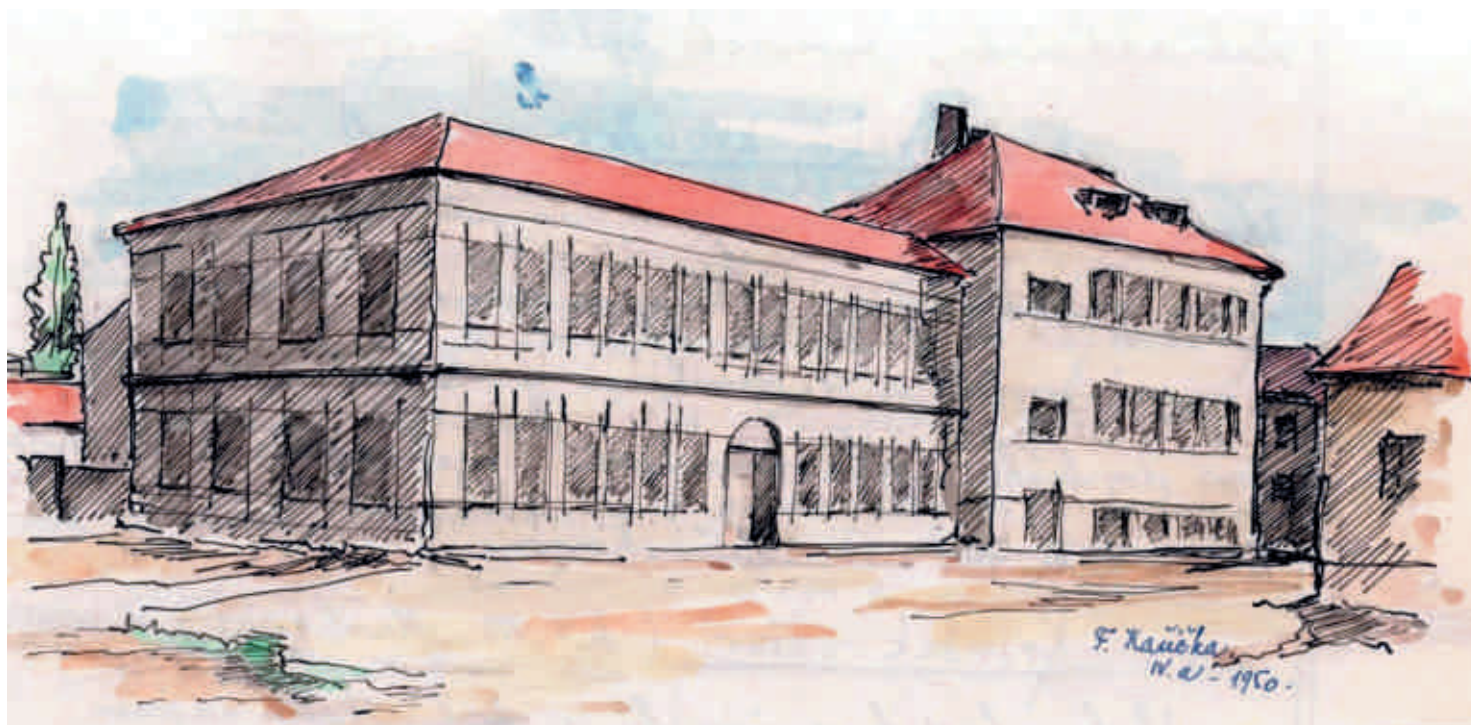

ZÁKLADNÍ ŠKOLA, PRAHA 9 – KYJE, ŠIMANOVSKÁ 16

1816

2016

ŠKOLNÍ HYMNA

Autor: JAN KIRSCHNER
(učitel školy, zemřel r. 1942 v Osvětimi)

*Hola, hola, škola volá, práci zdar!
Jen ve zdraví a v práci vlastní
síla naše vítězí,
vždyť láska k vlasti, úcta k práci
každého z nás pobízí.*

*Když druhu druh svou paži podá,
sklíčenosti se neoddá,
nám v srdcích dobro rozkveté
a naše práce k slunci výš nás k zdaru povede.*

*My v Kyjích jsme se zrodili
a Kyje jsou náš rodný kraj.
Kyjské střechy, rybník, les,
jsou dětství našeho ráj.*

NAŠE ŠKOLA

Klaudia Walachová - V.A

*Je tomu 200 let,
co naše škola spatřila svět.
U rybníka škola stojí,
osudy naše pojí.*

*Vždy, když ráno vstávám,
křičím: Hola, hola,
škola už mě volá!
Ke snídani máme štolu,
už se těším na svou školu.
Na záda si tašku dávám,
rodičům vždycky mávám.*

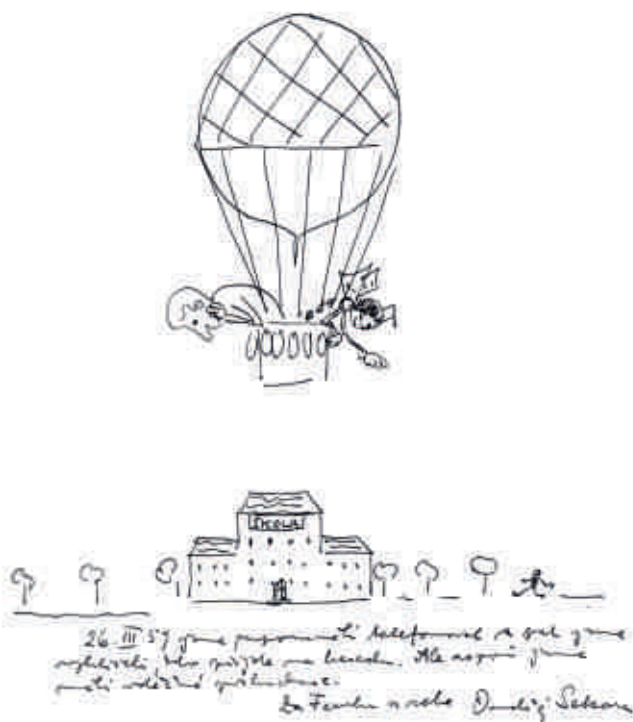
*Těším se moc do školy,
plnit různé úkoly.
Učíme se číst a psát,
ale také počítat.
Ve škole jsme všichni rádi,
protože jsme kamarádi.*

*Říkávám si: škola hrou,
aby byla hezkou vzpomínkou mou.
Před školou čekám na Hanku,
dnes jsem jí dala hádanku:
Učitelé, školník, žáci,
kdo z nich je ve škole v práci?*

*Kdo chce ve světě uspět,
musí spoustu věcí umět.
Vše nás ve škole naučí
s otevřenou náručí.
Jsme totiž žáci pilní,
vždy připravení a silní.*

*Letos slaví naše škola,
popřejme jí krásná slova.
Ať nám slouží mnoho let
a vzdělává tento svět.
Učitelům se klaníme
a s pokorou k nim vzhlížíme.*

*Škola slaví 200 let,
pojdme slavit všichni a to hned!*

Ilustrace Ondřeje Sekory ve školní kronice.

VÁŽENÍ ČTENÁŘI,

dostává se vám do rukou almanach vydaný na počest základní školy v Kyjích. Základní školy, která si připomíná několik významných výročí.

V roce 1816 se objevuje první významná písemná zmínka o škole v obci Kyje, letos uplynulo již 200 let od první visitace, popisu školy a podmínek ke vzdělávání.

V roce 1842 byla postavena nová školní budova - příští rok tomu bude 175 let od slavnostního otevření budovy v čísle 16.

V roce 1932 byla školní budova zrekonstruována – v dubnu 2017 uběhne již 85 let od doby.

Jak se dočtete v části o historii, škola zažívala často velmi krušné časy, dokonce se jistý čas mluvilo o zrušení kyjské školy. Ale škola přestála všechno zlé – v minulosti i v současnosti. Připomíná mi dítě, které se učí jezdit na bruslích – padá a vstane, padá a otluče si kolena, ale opět vstane a pokračuje ve své cestě. Tak i škola – ne dítě, ale již zralá dáma - se vzpamatovala z ran. Tak jako dítě, které spadne, má svého rodiče, který rány pofouká, i škola stále měla a má své pečovatele. Byli to zejména učitelé, ředitelé, školníci, hospodářky, vychovatelky, kuchařky, uklízečky. Je to i zřizovatel, který pečuje zejména o vzhled školy.

*NAŠI UČITELÉ NESMĚJÍ BÝT PODOBNI SLOUPŮM U CEST, JEŽ
POUZE UKAZUJÍ KAM JÍT, ALE SAMY NEJDOU.*

Jan Amos Komenský

Kyjská škola píše svou historii už hodně dlouho – za ta léta si jenom musela měnit náplně do propisky. Některé náplně vydržely krátce, ale některé zůstaly několik desetiletí. Tou náplní jsou lidé – lidé, kteří tady pracují a vzdělávají se. Lidé dělají ze školní budovy živý organismus.

UČITELÉ ŽIJÍ NAVŽDY V SRDCÍCH, KTERÝCH SE DOTKLI.

Každé dítě si pamatuje svou první paní učitelku. I když později se do naší paměti zapíší i další učitelé, kteří nás ovlivnili, ta první bude pro nás výjimečná. Teď je ta pravá chvíle na vzpomínku a poděkování. Oslovili jsme bývalé žáky, učitele, bývalého školníka, bývalou žákyni, která je učitelkou ve škole, aby nám napsali několik vět o svých letech ve škole. Požádali jsme i pana starostu o příspěvek s jeho pohledem na školu. A nesmí chybět ani názory dnešních žáků. Někteří z nich dokonce svoje pocity poskládali do veršů.

CÍL VZDĚLÁVÁNÍ JE, ABYCHOM ZNALI HODNOTY, NE FAKTA.

W. R. Inge

V průběhu let prožila škola nespočet událostí – hezkých, pozitivních, úsměvných, ale i smutných a nepříjemných. Vybrali jsme některé z hezkých momentů z kronik školy a obce Kyje, abychom vám je připomněli.

Požádali jsme občany obce Kyje o staré fotografie ze školních dob. Takto jsme díky ochotě bývalých žáků získali opravdu pěkné a staré záběry. Některé z nich uveřejňujeme. Připojili jsme i několik stránek ze školních kronik.

Rozhodli jsme se připravit tento almanach kyjské školy, abychom poukázali na její jedinečnost, na sílu tradice a spolupatřičnosti ke škole. Chtěli jsme být hrdí na školu a vrátit hrdost na školu i bývalým žákům a zaměstnancům. Naše škola si to zaslouží.

Věříme, že knížečka, kterou máte v rukou, Vám přinese hezké vzpomínky na školu nebo představí jednu z nejstarších škol v širokém okolí. Přejeme vám příjemné chvílky při čtení našeho almanachu.

*DRAHÁ ŠKOLO, DĚKUJEME ZA RADOST, KTEROU JSI NÁM DALA,
A PŘÁTELSTVÍ, KTERÉMU JSI NÁS NAUČILA.*

Mgr. Alena Gabařová,
ředitelka školy

*Budova Kyjské školy
v 30. letech 20. století*

*Neoznačená fotografie,
30. léta 20. století*

VÁŽENÍ ČTENÁŘI,

almanach, který v tuto chvíli držíte v ruce, je nejen výjimečným obrazem minulosti, ale také příslibem. Příklad toho, že nejstarší základní škola naší městské části neobuje papuče, ale že se – navzdory pokročilému „věku“ – stane moderním průvodcem cesty za vzděláním ještě mnoha generací.

Od založení ZŠ Šimanovská letos uplyne neuvěřitelných 200 let. A protože každé narozeniny si zaslouží oslavu, zvlášť ty kulaté, slavit se bude i v Kyjích. Nejen, že škola u této příležitosti vydává almanach, přichystala také tematickou výstavu a slavnost v místním kulturním domě.

Ostatně... pořádání různých akcí a aktivit pro ní není nic nového. Každoročně se například zapojuje do kampaně Dny Země organizované městskou částí nebo zajišťuje řadu zájmových kroužků. Letos se navíc, a to jako vůbec první základní škola v Praze, pustila do inovativního projektu Cirkus Happy Kids, díky kterému se děti – samozřejmě pod vedením profesionálních artistů – proměnily v akrobaty, kouzelníky či žongléry. To vše v nefalšovaném cirkusovém šapitó.

Co ještě dodat? Jubilea jsou vhodnou příležitostí nejen pro oslavu, ale i pro obdarovávání. Městská část si pro ZŠ Šimanovská připravila dárek v podobě rekonstrukce střechy nad celou budovou a generální opravy zastaralých elektroinstalací. Sice šlo o dárek, který – zejména kvůli náročnějšímu organizačnímu

zajištění - bezesporu znamenal nejednu bezesnou noc pro vedení školy i pro učitele, ale určitě stál za to.

ZŠ Šimanovská je pro mě srdeční záležitostí. A to nejen proto, že v Kyjích dlouhá léta s rodinou žijeme a že tuto školu navštěvují moje děti. Má jedinečnou atmosféru danou umístěním ve staré zástavbě a také blízkostí jedné z nejvýznamnějších památek naší městské části – kostela sv. Bartoloměje.

Jako starosta na sebe roli gratulanta беру poměrně často. Je to jedna z příjemných stránek mé práce, o to spíš, když se slaví tak významné výročí. Přejí celé ZŠ Šimanovská - jejímu vedení, učitelskému sboru i žákům – dobré nápady, nevyčerpatelný elán a samozřejmě mnoho úspěchů do dalších let.

Mgr. Radek Vondra
starosta městské části Praha 14

Cirkus Happy Kids, květen 2016

Den Země, duben 2016

Z HISTORIE A SOUČASNOSTI ŠKOLY

Alena Gabařová

Naše základní škola je škola s dlouholetou tradicí, s pohnutou historií, poznamenanou nedostatkem prostor, stěhováním budov, nepřízní ze strany církve i šlechty, změnou režimů. Ale byla a je to škola milovaná žáky i učiteli.

Když se podíváme do minulosti, zjistíme, že nelze s jistotou určit, kdy byla škola v Kyjích založena. V archivních zápisech již v polovině 18. století je zmínka o školním poli a chaloupce přistavěné ke dvoru, již byla asi farní škola. Najdeme zde i zápis o pozemku pro učitele a v roce 1754 i o odměně kantorovi za přísluhování o bohoslužbách. To vše naznačuje, že tu byla školní pastouška, do které mládež docházela jen v zimě, protože zjara musely děti na pastviny.

První zachovanou zprávu o škole máme z roku 1816, kdy 30. dubna byla provedena vikářem školní vizitace. Kantorem byl František Vocel, tehdy mu bylo 61 let a sloužil jako pedagog úctyhodný třicátý sedmý rok. Z listiny o této školní vizitaci se dozvíme i to, že František Vocel trpěl plicním neduhem, a proto mu byl přidělen pomocník – 24letý Tomáš Vocel – zřejmě jeho syn. Kyjská škola stála při hřbitovní zdi, byla jednotřídní. Budova byla malá, vlhká, strop a dveře shnilé. Děti byly nuceny sedět i na zemi a často stonaly... Zapsaných bylo 144 žáků, ale pravidelně do školy chodilo jenom 99. Nástupcem Františka Vocela byl Tomáš Vocel, který zde působil až do roku 1833. Tehdy nastupuje nový učitel Václav Stehlík, který v roce 1835 dostává pomocníka Tomáše Bolardta. Již v roce 1836 se učitelem stává František Klíma, který tu

působil až do své smrti 1855. Veřejně činný František Klíma má stejně jako jeho předchůdce František Vocel pamětní desku ve zdi kostela sv. Bartoloměje představujícím zbytky torza bývalého hřbitova v blízkosti kostela.

Obec musela postavit novou školu. Stavět se začalo v roce 1841, v čísle p. 16, kde je škola dodnes. Nová budova byla vysvěcena 24. 8. 1842. Byla jednopatrová, v přízemí byl byt pro učitele a pokojík pro pomocníka, v prvním patře byly dvě třídy. Školní obvod tvořily Kyje, Hostavice, Aloisov, Štěrboholy, Malešice, Dolní Počernice a Hrdlořezy. Škola byla postupně rozšířená na troj -, čtyř- a pětitřídní, ale ani to nestačilo. Počet žáků v těch letech se pohyboval mezi 131 – 212. Dalšími řídícími učiteli v kyjské škole byli František Homolka (působil 1857 – 1875) a Josef August (působil 1876 – 1901), který jako první zapisuje do kroniky v Kyjích. Německý jazyk vyučoval pan farář Josef Schlesinger, ruční práce učila manželka učitele Anna Augustová, několik dnů v září 1877 zde jako výpomocná podučitelka v 1. třídě působila Eliška Tylová, dcera spisovatele J. K. Tyla.

Roku 1878 byla škola rozšířena na trojtřídní. V roce 1885 byla zemskou školní radou povolena čtvrtá třída, ale farář Schlesinger a knížecí správa zřízení čtvrté třídy znemožnili. Přitom bylo v první třídě 157 žáků. Mladší učitelé ze školy utíkali, neboť tu byla těžká práce s velkým počtem dětí a malá láska ke škole ze strany obce a představitelů církve i šlechty. Teprve v roce 1893 byla čtvrtá třída otevřená. Školní budova se dvěma třídami kapacitně nestačila, proto obec jedná o přístavbě. Odpůrci však opět dosáhli, že se škola nepřistavovala, a ve staré kronice najdeme zápis:

„Tak stará škola se rozvíjela chudá a opuštěná i od těch, kteří se měli o ni starat.“

S přestavbou se započalo až v roce 1912. Škola byla rozšířena na pět učeben a kabinet, byl vystavěn vestibul a nový vchod, sborovna, knihovna, nové záchody. A opět můžeme citovat zápis z obecní kroniky:

„V celkem málo utěšených poměrech žila obecná škola v Kyjích před válkou. Mnoho dětí – učitelé se střídali, vábila je blízkost Prahy, ale nenalezli často vhodného bytu. A láska představitelů a občanů ke škole? Té bylo velmi málo. Deset let trvalo, než byla škola upravena přístavbou. Místní školní rada byla v zajetí dvorů, tj. jejich majitelů, a málo dbala o blaho školy. A občanstvo – chudou školu, popelku – nemělo více rádo!“

Od školního roku 1920 – 1921 mají Štěrboholý svou vlastní školu, a tak počet žáků v Kyjích klesá. Od roku 1922 se datuje rozmach Kyjí, obec roste jako houba po dešti na všechny strany. Vznikají nové vilové čtvrti, vzrůstá počet obyvatel – při sčítání lidu v roce 1933 má obec 5973 obyvatel.

Obecná škola ve školním roce 1932-1933 má pět tříd s pěti pobočkami, celkově tedy 10 tříd. Proto bylo opět přikročeno k dlouho odkládané přístavbě, kterou realizoval v roce 1931 místní stavitel Josef Slavík. V roce 1932 byla podána žádost o zřízení vlastní měšťanské školy, neboť Praha odmítala přijímat žáky z Kyjí. 4. září 1932 byla slavnostně otevřená nová škola a od 1. října 1932 povolena měšťanská škola. Prvním ředitelem měšťanky byl Adolf Konopka. Nová měšťanská škola ale také zápasila s nedostatečnou kapacitou – v budově bylo 12 učeben a škola měla 17 tříd. Proto bylo nutné zavést střídavé vyučování. Měšťanská škola byla od září 1940 přeměněna na újezdní měšťanskou školu pro Kyje a Dolní Počernice, od září 1941 přejmenována na hlavní školu.

Zápisky ve školní kronice v době války jsou kontroverzní a později vysvětleny – v době svobody zapisovatel upozorňuje, že minulé zápisy

byly vynuceny okolnostmi. Škola – budova i lidé v ní byli ovlivněni válkou – např. v říjnu 1941 byl gestapem zajištěn odborný učitel Jaroslav Kirschner, který byl vláčen několika koncentračními tábory a v roce 1942 zemřel v Osvětimi. Několik dalších pedagogů muselo narukovat. Všichni učitelé museli vykonat jazykovou zkoušku z němčiny. V listopadu 1944 obsadilo německé vojsko část školní budovy a postupně zabralo téměř celou budovu. Od začátku roku 1945 byla výuka často přerušena kvůli náletům. Na květnou neděli v dubnu 1945 školní budova obdržela několik zásahů střelami, ale nikdo nebyl zraněn. Němci opustili budovu několik dnů před 5. květnem. 10. května po ukončení bojů a osvobození bylo ve školní budově uloženo a později vystaveno 25 rakví s oběťmi bojů. Školní budova byla dost otlučena, učebny byly nečisté, a tak se na popud správců školy přikročuje k úpravě školní budovy. Vyučování bylo obnoveno 28. května 1945. V dalším školním roce byly vytvořeny podmínky, aby všichni žáci, kterým to bylo v čase války znemožněno, mohli pokračovat ve vzdělávání.

Po druhé světové válce škola stále bojuje s nedostatkem učeben. V roce 1948 se upravují pro školu místnosti v budově U Spudilů – 5 učeben. Školní rok 1948/1949 byl zahájen až 1. října v důsledku rozšíření dětské obrny.

1. září 1953 se mění školská soustava. Školy národní a střední se spojují v devítiletou, později v osmiletou střední školu, od září 1959 v základní devítiletou školu.

Roku 1958 byl do všech tříd zaveden pražský vodovod, který je nainstalován i do školní kuchyně.

V prosinci 1967 se konala poslední porada ředitelů škol na starém okrese Praha – východ. Od ledna 1968 byla obec Kyje začleněna do Velké Prahy, obvod Praha 9 – Vysočany.

Od listopadu 1971 ve školní budově probíhaly rozsáhlé adaptační práce a výuka probíhala v několika jiných budovách jako náhradních prostorech – U Spudilů, ZDŠ Hloubětínská, v učebně u tělocvičny Sokol. V září 1973 výuka opět začíná ve školní budově v čísle 16, ale opravy a nedodělky probíhaly téměř celý školní rok.

Budova č. 14 - stále využívána pro 1. stupeň a školní družinu – prošla rekonstrukcí v roce 1974.

V roce 1976 bylo slavnostně otevřeno školní hřiště. Stavbu hřiště vedl pan učitel Havel. V průběhu stavby bylo odpracováno asi 7000 hodin zdarma v rámci tzv. akce Z, na polovině hodin se podíleli žáci školy.

Ředitelka školy Stanislava Kubištová už v roce 1978 – 1979 začala jednat s MÚ Kyje o přístavbě školy a tělocvičny. Školní kronika z roku 1980 – 1981 uvádí: *„Zajistit učitelům prostorově podmínky pro dobrou práci je velmi obtížné pro naprostý nedostatek prostor. Tyto problémy pomůže vyřešit jen plánovaná nástavba školy a přístavba tělocvičny.“*

Rekonstrukce bytu školníka byla ukončena v roce 1988, cvičná kuchyňka pro speciální přípravu dívek v roce 1989. V těchto letech se uskutečnila výměna světel, bylo instalováno ústřední topení, byla zřízena učebna fyziky, školní kuchyň prošla celkovou rekonstrukcí, proběhla oprava střechy na obou školních budovách - čísle 14 a 16.

Poslední přestavba školy se uskutečnila v roce 1995 – dnešní podoba budovy byla dovršena mansardovou nástavbou druhého patra. V této souvislosti byla škola v ulici Prelátské č. 14 uzavřena a později zbourána. V roce 1999 prošly rekonstrukcí toalety.

V lednu 2001 získala škola právní subjektivitu a oficiální název Základní škola, Praha 9 – Kyje, Šimanovská 16.

1935-1936

1938-1939

1940-1941

1996-1997

Lidé se příliš zaobírají tím, co je špatné a nesprávné... Proč se nepokusit vidět věci pozitivně, dotknout se jich a nechat je rozkvést?

Thiê Nhat Hanh

V posledních letech se některé události z historie opakovaly, ředitelé i učitelé odcházeli, rodiče psali petice, škola ztrácela žáky i dobré jméno. Naštěstí tento trend se zastavil, situace se stabilizovala. Škola na rozdíl od minulosti má podporu svého zřizovatele – Městské části Praha 14. Důkazem je rekonstrukce elektroinstalace a výměna střešní krytiny v tomto roce – jednalo se o finančně náročné akce. Věříme, že další velkou investicí bude výstavba tělocvičny na pozemku za školní budovou.

Škola v minulosti měla střídavě pozitivní nebo negativní vztahy s církví. Současné vztahy s panem farářem jsou velmi korektní, vycházíme si velmi vstřícně, organizujeme společné akce. Škola obecně rozvíjí spolupráci s dalšími organizacemi – s mateřskou školou Osická a Jahodnice, s Kulturním domem v Kyjích, s knihovnou.

Pohled ze střechy Základní školy, podzim 2016

Z plejády výborných pedagogů působících na naší škole stojí za všechny připomenutí alespoň někteří z nich. Zmínku si určitě zaslouží Jaroslav Petrbock, který byl jako učitel v Kyjích od roku 1919 po několik let a stal se známým ve vědeckých kruzích v oblasti pedagogiky, archeologie, paleontologie, historie a přírodovědy. Vzpomínku musíme věnovat i Jaroslavu Kirchnerovi, který zemřel v koncentračním táboře. Tento učitel českého jazyka, dějepisu a zeměpisu napsal text školní hymny (mimořádně – paní Kaisrlíková zazpívala celou hymnu naší kolegyni). Dalším je například Julius Janč, který působil ve školství téměř 41 let. A přece byl překonán paní učitelkou Libuší Kaisrlíkovou, která nastoupila do školy v roce 1952 a odešla do důchodu v roce 2000.

Ve dvacátém století najdeme několik pedagogů i nepedagogů, kteří odpracovali ve škole dlouhé roky – například paní Jana Havlová, Jitka Toufarová, Jarmila Ochová, Marie Rachačová, Marie Dandová, Marta Březnovská, Marie Müllerová, Miroslava Znamenáčková, Jana Novotná, Jitka Horáková, pan Stanislav Havel, Pavel Paták. Omlouváme se těm, které jsme neuvedli – není to v našich silách. Všem bývalým kolegům

patří naše poděkování a obdiv – bez nich by naše škola nebyla tam, kde je, bez nich by se škola neposouvala kupředu.

Dobří učitelé se nikdy nesnaží vysvětlit svůj pohled – jednoduše vás vyzvou, abyste se postavili vedle nich a podívali se sami.

Reverend R Inman Henry

V současné době je naše škola moderní školou – materiálně technickým vybavením i vyučovacími metodami a formami. V učebnách je výškově nastavitelný nábytek, pět tříd má interaktivní tabuli, další jsou vybaveny data projektorem s plátnem. Počítačová učebna má 22 pracovních míst. Pedagogové mají k dispozici notebooky, využívají multimediální softwarové programy pro lepší názornost výuky. Od roku 2015 je ve škole zřízena přípravná třída. Pro hodnocení a komunikaci s rodiči je využívána internetová žákovská knížka. Školní družina má pět oddělení, bohužel, jenom dvě z nich jsou v samostatných místnostech. Školní jídelna vaří zdravě a chutně, od října 2015 nabízí výběr ze dvou jídel.

Vzdělání není pouhým nashromážděním jednotlivých vědomostí, jako těstem není mouka, voda, sůl a kvasnice dohromady.

Tomáš Garrigue Masaryk

Tak jako v minulosti i v současnosti se škola snaží nejenom vzdělávat, ale i vychovávat. Snažíme se vytvářet u žáků pozitivní hodnoty, vyvolat pocit spolupatřícnosti ke škole, obci, městu, hrdosti na sebe, naučit žáky respektovat ostatní. Tvořivý přístup k řešení problému a ochota se učit a pracovat jsou základem naší práce.

Učitel bere za ruce, otevírá mysl a dotýká se srdce.

Kyjská škola je pro mnohé bývalé žáky srdeční záležitostí - školou, na kterou rádi vzpomínají a rá-di se do ní vrací. Mezi stávajícími žáky jsou děti, vnoučata a pravnoučata býva-lých žáků. Věříme, že i oni se budou rádi vracet do školy třeba i po 40 letech.

CO ŘÍKAJÍ O SOUČASNÉ ŠKOLE NAŠI ŽÁCI

Tomík Albert – 8 let

Naše škola je velká. Uvnitř má několik tříd, ředitelnu, družinu a jídelnu. Vedle školy máme hřiště. Z učení mě baví matematika, český jazyk, hudebka, výtvarka. Naše škola je prima a nikdy na ni nezapomenu.

Tamara Čapková – 8 let

Moje škola pro mě hodně znamená. Protože se v ní hodně naučím. Jsou tu prima paní učitelky. Moc se mi tu líbí. Tato škola je ta nejlepší na světě.

Adéla Austová – 11 let

Letos si připomínáme výročí naší školy. Již je tomu 200 let, kdy se objevily první zmínky o založení. Za ta léta se toho tady muselo hodně změnit. Kolik žáků tady studovalo a kolik ještě studovat bude? Kolik učitelů si škola pamatuje?

I moje maminka do této školy chodila a z vyprávění slýchávám, jak tato škola vypadala předtím, než jsem začala chodit do první třídy já. Zprvu to byla malá škola, postupem času se postupně rozšiřovala až do dnešní podoby. Letos o letních prázdninách zde proběhla také velká rekonstrukce, dělala se zde nová elektroinstalace, oprava fasády a uvnitř se malovalo.

Škola je základem života, a proto jsem ráda, že navštěvuji tuto školu, protože základy této školy jsou jistě pevné.

Anna Ďoubalová – 11 let

Do této školy Šimanovská chodím díky mámě, která sem taky chodila. Tato škola leží v Praze 9_ Kyjích v ulici Šimanovská 16. Je to tady fajn, zrovna se opravuje a jsou tu nová světla. Mám to tu ráda, protože je z okna pěkný výhled na Kyjský rybník.

Nejradši mám chodby, ráda se na nich procházím a prohlížím si obrázky. Máme tu i třídy na fyziku a některé třídy mají interaktivní tabuli. V každé třídě je umyvadlo. Za školou je hřiště a školní zahrada s ping-pongovými stoly. Ve družině je spousta hraček a zábavy a někdy dětem paní družinářka čte knížku. A když k nám přišla nová paní ředitelka, zavedla do jídelny čipy.

V jídelně vaří dobře. Ze všeho nejvíc mi chutná řízek s kaší.

Mám to tu ráda, protože tady mám hodně kamarádek.

*Třída ve školním
roce 1943-1944*

*Třída ve školním
roce 2014-2015*

Pohled na budovu školy přes rybník

Pohled na budovu školy od dvora, 2016

POVÍDÁNÍ PANA PAVLA PATÁKA

Zapsala Alena Gabařová

Pan Paták přišel za mnou do školy po mém telefonátu se žádostí o schůzku. Rovnou mi řekl, že není spisovatel, a tedy nebude psát článek ani text se vzpomínkami. Tak jsme se domluvili – budeme si povídat a já to pak zapíšu. A povídali jsme si více než dvě hodiny. A tady je výsledek:

„Nastoupil jsem do školy ve školním roce 1969/1970, ředitelem byl pan Lázňovský. Celkem jsem tady zažil 9 ředitelů. Když jsem nastoupil, škola byla zanedbaná. Do roku 1968 škola patřila pod Prahu – východ a moc se do zdejší školy neinvestovalo. V prvních letech jsme neměli kotelnu ani teplou vodu. Pamatuji si, že jsme museli každý den s paní uklízečkou nosit uhlí do tříd ještě před vyučováním, aby se zatopilo a vyhřály třídy. Pak se udělaly rozvody teplé i studené vody – za pana ředitele Štafla – a později byla vybudována nová kotelna. V roce 1995 kotelna prošla rekonstrukcí na plynovou kotelnu. Bydleli jsme ve školnickém bytě 1 + 1, v současné době je tam školní kuchyňka a společenská místnost. Byt vůbec nevyhovoval hygienickým požadavkům, tak konečně v roce 1988 jsme se stěhovali do nového bytu vedle školy.

Hřiště za školou bylo vybudováno v akci Z, hodně práce udělal pan učitel Havel, který učil „pracovky“. Hřiště je vyvýšené, protože sem naváželi veškerý odpad z demolice z Vinohrad z ulice Škrétova při stavbě metra. To množství nákladních aut, co se sem navozilo demoličního odpadu, to si nedokážete představit. Ale hřiště bylo krásné, měli jsme z něj radost.

Jako školník jsem často pomáhal učitelům, každé ráno jsem stál u dveří a žáci museli poslouchat. Chovali se jinak než dnes, ale někteří byli také drzí. Stávalo se, že jsem upozornil rodiče na špatné chování jejich dětí. Dodnes mě zastavují bývalí žáci například v obchodě a chtějí si popovídat.

Zažil jsem dobrý i zlý, na to zlý nemyslím, na to dobrý rád vzpomínám. Mrzí mě, že v posledních letech měla škola problémy a odešlo hodně dobrých učitelů. Býval tady výborný kolektiv.

Když jsem sem nastoupil, brečel jsem. Když jsem v červnu 2013 po 43 letech odcházel, také jsem brečel. Nedá se zapomenout.“

1959 - Škola U Spudilů

VZPOMÍNKY NA ŠKOLU

Jitka Horáková

Na školu v Kyjích jsem přestoupila z velké sídlištní školy v roce 1994. Překvapila mě příjemnou lokalitou. Kráčela jsem z autobusové zastávky kolem románského kostela, parku a Kyjského rybníka. Základní škola právě procházela rekonstrukcí. Moje bývalá kolegyně, zástupkyně ředitelky, mě provedla budovou a okolím. Ukázala mi třídu, ve které začnu vyučovat druháky. Seznámila mě s paní ředitelkou, pod kterou jsem pracovala příštích dvacet let. Spolupráce s ní byla úplně jiná, než na jakou jsem byla zvyklá. Byla velmi příjemná a naše přátelství trvá dodnes.

Práce na prvním stupni se velmi lišila od dřívější výuky na druhém stupni. Zpočátku jsem se trochu trápila, záhy jsem si tento nový styl vyučování oblíbila. Každou hodinu se střídaly různé předměty, mohla jsem využít své záliby ve výtvarné, pracovní i tělesné výchově. S žáky prvního stupně jsme vydávali třídní časopis. Má práce dostala větší rozsah a plně mě uspokojovala.

Důležitým aspektem pro mě byla dobrá atmosféra na škole. Většina kolegů a kolegyně byla nejen výbornými pedagogy, ale měli také smysl pro humor.

Po dokončení rekonstrukce školní budovy jsme stěny chodeb vyzdobili výtvarnými pracemi žáků a ve druhém patře jsme zřídili galerii "Duha". Mnohé z těchto obrázků obdržely ocenění ve výtvarné soutěži "Já a můj obvod".

Toto období, ve kterém opouštěla školu řada dobře připravených žáků, jsem cítila uspokojení a smysluplnost svého zaměstnání. Tento stav trval téměř dvacet let. Po odchodu paní ředitelky nastaly problémy. V krátké době odešla velká část pedagogického sboru. Situace na škole, podle mého názoru, se změnila k horšímu, kvalita výuky poklesla. Mnoho žáků si zvolilo jinou základní školu. Tento stav trval dva roky. Po nástupu ředitelky Aleny Gabařové svítla naděje, že se škola opět "postaví na nohy". V tomto úsilí jsem se ji snažila podporovat. Bohužel, po roce této spolupráce jsem onemocněla a musela odejít do invalidního důchodu.

ŠKOLA

Josef Machanec, V.A

*Ta naše škola, školička,
je přece krásná celičká.
Bez školy by to nešlo,
když se nás už tolik sešlo.*

*Ke škole běžím zvesela,
i když za dveřmi číhá příšera.
Školu vystřelím jak raketu
a svezu se v ní
až na vesmírnou planetu.*

*Školo, školičko!
Ať rád mám tě stále
a navštěvuji tě i nadále.
O škole stále sním
a pomeranče při tom jím.*

*Se školou se mohu často smát,
je to můj malý kamarád.*

VETERÁNI NA BUKU UČINILI KUKUKU... NEBO TO BYLI INDIÁNI?

Pavel Mašek

Bylo to někdy v letech 86-89, kdy jsme na zeměpis měli, snad nejznámější paní učitelku naší školy, paní Kaiserlíkovou. Naše nechuť do učení v letech puberty odpovídala celorepublikovému průměru, a tak i vnímání, určitě výborné výuky, bylo téměř nulové.

Reakce paní učitelky na náš nezájem anebo na naše remcání byla právě ta hláška o veteránech či indiánech. Je pravda, že nás to strašně rozčilovalo, a zároveň jsme z toho měli vlastně legraci. Marně po těch mnoha letech přemýšlím, proč nám tyto věty říkala, a nebyla to zdaleka jen tato. Možná to byla jakási její obrana proti našemu jistě nesnesitelnému chování, aby na nás nemusela křičet nebo nám stále psát poznámky.

S pohledem do minulosti musím tento způsob komunikace paní učitelky vůči nám vlastně vnímat pozitivně. Měla nás ráda, nechtěla přijít o nervy, a když v průběhu výuky občas zahlásila nějakou z těchto svých oblíbených hlášek, které si dodnes pamatují mnohé generace žáků, které po mnoho desetiletí učila, probudila nás z momentální letargie a nechutě se učit a vykouzlila na našich tvářích i úsměvy.

Vlastně se mi dnes, jako otci dvou dětí školou povinných, i za ně trochu stýská po některých z těchto způsobů vyučování z té doby. Ani na vteřinu nelituji ničeho, co se v naší zemi po roce 89 změnilo, ale občas se přistihnu při srovnávání té doby s dobou dnešní a je mi tak trochu líto jak učitelů, tak i dětí.

Když jsme hodně zlobili, dostali jsme od učitele pohlavek a doma druhý a učitel neměl obavu, že ho při tom někdo natočí na mobil. Když bylo něco, co mělo zůstat ve třídě, tak to tam taky zůstalo a nebylo to za chvíli na sociální síti. Nebo když už jsme šli za školu, tak po párech a za ruku holka s klukem a neseseděli jsme místo toho i o přestávkách v lavicích a nekoukali stále jen na display telefonu.

A tak dnes s nostalgií a láskou vzpomínám na paní Kaisrlíkovou a její způsob výuky, kdy jsme si možná nezapamatovali rozdíl mezi stepí a buší, ale zato nám navždy v hlavách zůstalo, co si na nás paní učitelka tak ráda vymýšlela.

Dodnes mi ale vrtá hlavou, zda na buku byli veteráni anebo indiáni?

JAK TO BYLO...?

Šárka Jindrová, rozená Hájková

„Jak to bylo pohádko, zabloudilo kuřátko...“, takto nás přivítala paní učitelka Kopáčová v první třídě „malé“ školy U Spudilů.

Byla jsem malá copatá holčička s velkou taškou na zádech, která se do školy moc těšila. Do třídy nás nastoupilo 27 žáků. Vstup do třídy byl kouzelný, vzpomínám na velká kamna na uhlí, dřevěné lavice s malými židličkami označené modrými a červenými puntíky, dále na klavír, umístěný v rohu třídy, na který nám každý den hrála naše paní učitelka se spolužačkou Evou písně ze zpěvníčku. Oknem ve třídě jsme viděli kostel, o kterém nám často paní učitelka vyprávěla. Okolo kostela rostly malé kaštiny, které měnily barvy listů dle ročních období. Nejraději jsem měla vycházky do okolí školy a hlavně k rybníku, bylo toho zde tolik k vidění. Cestou domů ze školy jsme se šli vždy podívat na krávy a telátka do statku, který se nacházel několik metrů od cesty u kostela.

Do třetí třídy jsem již pyšně nastoupila do budovy „velké“ školy v Šimanovské ulici, kde nás přivítala usměvavá paní učitelka Toufarová, se kterou jsme prožili veselá léta až do pátého ročníku. Vše bylo pro mě nové, učebny, učitelé, kamarádi z vyšších ročníků. Odvážně jsme vykukovali ze třídy (dnes třídy školní družiny) a pozorovali spolužáky z druhého stupně, jak spořádaně chodí o velké přestávce ve dvojicích dokola a svačí chléb s máslem, který

zapíjejí mlékem v igelitovém sáčku. Když se nikdo nedíval, letěl sáček chodbou a roztrhl se o kytku. Myslím, že to byl ibišek ve velkém květináči. Dozor na chodbě měli vždy dva učitelé, ale i tak žáky někdy neuhlídali.

V šestém ročníku jsme přestoupili do krásné rohové třídy v přízemí, učebny zeměpisu. Tuto třídu nám každý záviděl. Naše třídní učitelka PANÍ UČITELKA Kaisrlíková nás učila zeměpis a český jazyk. Na tyto předměty jsem se velice těšila, i když to nebyla žádná legrace. Paní učitelka měla vždy výborně připravené hodiny a my jsme se divili, jak to, že má čas si vše tak dokonale připravit a ještě si vše zapamatovat. Vzpomínám si například: Paní učitelka přišla svižným krokem do třídy a hned ode dveří nás vítala slovy „Indiáni na buku, udělali kukuku, miláčkové, píšeme testík, Janičko, ty běž ke slepé mapě a popiš pohoří a vodstvo Afriky, Šárinka půjde k tabuli a rozpovídá se o Norsku, vy si děti otevřete sešity, učebnice a dělejte si výpisky o Bulharsku, k tomu využijte atlasy, představte si u toho, že letíte letadlem. Dbejte též na úpravu, vaši práci oznamkuji“. Hodiny to byly úžasné, rychle utekly a my byly spokojené.

Na konci hodiny, když jsme odcházeli ze třídy, nám paní učitelka nikdy nezapomněla popřát hezký den a vždy se na nás usmála. V jednom období byl nedostatek učitelů a dívky musely chodit na výuku odpoledne. To se nám děvčatům moc nelíbilo, odpolední vyučování končilo kolem 17. hodiny a zvláště v zimě to nebylo moc příjemné. Kluci nás strašili, ale to se nám naopak líbilo. Byly to veselé a krásné chvílky, na které moc ráda vzpomínám.

V této naší škole jsem strávila krásná léta. Při rozdávání vysvědčení v posledním devátém ročníku nám paní učitelka popřála mnoho

úspěchů a kladla nám na srdce: „Učte se, ať neuděláte škole ostudu“. Při těchto slovech měla slzy v očích. „Rozlétli“ jsme se do světa, děvčata hlavně na střední školy, chlapci na učební obory. Já šťastná, že jsem byla přijata na střední pedagogickou školu. Kamarádky mi říkaly: „To bychom nedaly, to je velká zodpovědnost, k tomu se musíš narodit“.

Čas utíkal a my, malí indiáni, jsme začali hledat zaměstnání. Nastoupila jsem jako vychovatelka do základní školy na Černém Mostě, později do mateřské školy v Kyjích a po mateřské dovolené mě oslovila paní ředitelka ze základní školy v Šimanovské ulici, zda bych u nich nechtěla pracovat. Zpočátku jsem tomu nechtěla ani uvěřit, nabídku jsem s velkou radostí přijala. Kolegyně a kolegové mě mezi sebe velmi mile přivítali a já začala učit.

Na začátku školního roku si vždy vzpomenu na svůj začátek školy a dětem na přivítanou přečtu pohádku: „Jak to bylo pohádka“ a jsem šťastná mezi dětmi, na které jsem se těšila, na to, jak jsou veselé, rozpustilé, hubaté, milé, usměvavé, hravé a hlavně jsou naše!

Chci být i nadále laskavá, vlídná, usměvavá, spravedlivá, trpělivá, ale i důsledná paní učitelka, která má ráda děti a tuto moji „velkou“ školu, aby si moje děti, tak jako já, uchovaly na své dětství strávené v této škole krásné vzpomínky.

ŠKOLA V SEDMI PÁDECH

Laura Suchomelová, V.A

*Hola, hola, hola,
škola už nás volá.*

*Už skončily prázdniny,
těšíme se do školy.*

*Za moudrost vděčím škole,
i když jsem stále v jednom kole.*

*Když máme moc úkolů,
tak nadávám na školu.*

*Někdy říkám: „ŠKOLO,
je toho na nás mnoho“.*

*O škole se mi často zdá,
snad mi toho hodně dá.*

*Se školou jsem kamarádka přeci,
učím se tam nové věci.*

VRÁTIT SE V ČASE

Lucie Bláhová

Ano, teď se vrátím v čase a dostanu se zpátky do školy.

Když jsem šla do první třídy, nakráčela jsem nejistým krokem do starobylé budovy „U Spudilů“, která dnes již nestojí. Stála v zatačce u kostela, kde je dnes volné prostranství s kašnou. Asi budu v menšině, ale dodnes mě mrzí, že už tady není. Chodily sem děti od první do čtvrté třídy. Školní družina byla v přízemí a měla klenuté stropy. Bylo mi to divné, a tak jsem se doptávala mé babičky na původ oné prazvláštní budovy. Nakonec jsem se dozvěděla, že škola byla dříve konírnou a v průjezdu dříve místo dětí stávaly povozy tažené koňmi.

Tím ovšem nechci shazovat budovu školní, ale naopak vyzdvihnout neopakovatelný půvab toho místa. V přízemí byly dílny, kde jsme zápolili se svěráky, rašplemi a jiným náradím. Jako v každé třídě i v dílnách byla obrovská kamna, která pan učitel hojně zásoboval nepovedenými výrobky. Předesílám, že pouze výrobky mužské části třídy. K dívkám byl pan učitel mimořádně velkorysý a i naprosté zmetky hodnotil nejhůře chvalitebně.

Naproti u kostela byl stánek s tabákem, což tehdy nikomu nepřišlo nepatřičné. Na podzim jezdila kolem školy velká nákladní auta plná cukrové řepy, občas nějaká bulva v zatačce upadla a potom nastala mezi spolužáky bitva.

Postupem času jsem se dopracovala do velké školní budovy a měla jsem tehdy pocit, že vstupuji do skutečného velkého světa. Všechna zákoutí a třídy té budovy mi připadala tajemná a nová. Na školním pozemku jsme se starali o záhonky ředkviček, které nenávratně mizely ve školní kuchyni, což jsme tehdy vnímali jako nesmírnou nespravedlnost.

Z dnešního pohledu všechna ta léta rychle utekla a už se nelze vrátit jinak než ve vzpomínkách. Ale dokud budou v myslích drahých spolužáků, učitelů a mé, budou stále barevné a živé.

Říká se, že nic nevrátí tak rychle a věrně vzpomínky, jako vůně. A když cítím vůni spadaného listí a kaštanů, jsem zase zpátky ve škole. A ta vzpomínka je lehká a bezstarostná. jako dětství. A není to jen tím, že je to tak dávno...

Učitelský sbor v červnu 1969

ŠKOLA OČIMA DĚTÍ

... ze žákovských prací

Celých osm let jsme neměli úplně nejlepší vztahy, ale „furt“ jsme jedna třída...hodně spolužáků se od té doby změnilo. Máme jiné vztahy. Lepší, ale s některými i horší. Vždy jsem si říkala...“Jak já ty učitele nesnáším.“ Ale teď si uvědomuji, co pro nás udělali. Naučili nás číst, psát, počítat. Museli poslouchat naše „kecy“, jako třeba: „Já to dělat nebudu“ nebo „k čemu mi to bude?“ Jsme v pubertě, takže na vše máme odlišné názory...Poslední rok si musím užít. Přece jenom je to poslední rok, kdy se uvidíme všichni pohromadě. Všichni mi budou chybět. Učitelé, ale i spolužáci. Byla bych nejradši, aby základka nikdy neskončila...

Žákyně IX. třídy

...pamatuji si, jak z páté třídy jsme šli na II. stupeň a šli s námi „deváťáci“ a prošli s námi až do třídy, ve které budu další čtyři roky. Můj nejlepší zážitek je ze čtvrté třídy, kdy jsme jako třída jeli na školu v přírodě a hráli společné hry.

Žák IX. třídy

Do této školy chodím už od I. třídy. Po prvním týdnu jsem si tu našel kamarády, které mám až doteď.... V osmé třídě jsme ke konci roku jeli na školu v přírodě, kterou jsme si všichni užili, a doufám, že ještě pojedeme na nějaké vícedenní výlety...

Žák IX. třídy

Naše škola je malá a najdete ji Kyjích v klidné ulici. V její blízkosti je rybník, kostel, kulturní dům, vlaková a autobusová zastávka. Ke škole patří velká zahrada a na ní je hřiště. Máme zde hezkou třídu a hodnou paní učitelku. Ve třídě máme partu dobrých kamarádů. Ráda se zde učím. Nejraději mám všechny předměty. Moc se mi líbí i všechny akce naší třídy a školy. Naší škole je už 200 let a přeji jí, ať tu stojí ještě hodně dlouho.

Pálová Kateřina, 4.A

Na škole se mi líbí úplně všechno. Budova je stará, letos slaví 200 let, ale je hezká. Ve škole jsou pěkné třídy, velké chodby, na kterých o přestávkách blázníme. Naše školní jídelna je malá, ale vaří se tam moc dobře. Ve školní družině je spousta zajímavých hraček. Do naší školy chodím rád a doufám, že tam budou chodit i moje děti. Naší škole přeji, ať stojí ještě dalších 200 let.

Varšavík Oliver, 4.A

Moje škola slaví tento rok 200 let. Je blízko mého domu a moc se mi v ní líbí. Ze třídy máme hezký výhled na rybník. O přestávce si s dovolením paní učitelky můžeme hrát na chodbě. Moje nejoblíbenější předměty jsou informatika, matematika, vlastivěda a hudební výchova. Jídelnu máme sice malou, ale vaří v ní moc dobře. Občas musíme čekat ve frontě, ale dobrý oběd je pak odměnou. Chodím i do školní družiny, kde si nejraději stavím z dřevěných kostek. Ve středu chodím na čtenářský kroužek, který si užívám. Do školy chodím rád, protože tam mám hodně kamarádů.

Nguyen Trong Duc, 4.A

Naše škola je malá, ale hezká. Naše třída je sice až nahoře a docela se mi líbí. Z oken je krásný výhled na rybník. Ve 2. a 3. třídě jsme byli v jiné třídě a ta se mi líbila o něco více, protože byla větší, měla interaktivní tabuli a pohled na rybník byl ještě hezčí. Na tamtu třídu jsem už byla zvyklá. Do školy chodím ráda, mám tam spoustu kamarádek a kamarádů. Naše škola je prostě fajn.

Jindřišková Sára, 4.A

ŘEDITELÉ ŠKOLY

po r. 1945

LADISLAV VESELÝ	1942 – 1948
JOSEF KINDL	1948- 1949
JOSEF HLAVSA	1949 – 1950
JOSEF TLUSTÝ	1950
ANTONÍN ERBAN	1950 – 1953
LADISLAV LÁZŇOVSKÝ	1953 – 1970
MIROSLAV ŠTAFL	1971
VÁCLAV NAVRÁTIL	1972 – 1975
STANISLAVA KUBIŠTOVÁ	1975 – 1982
MARIE DUSÍKOVÁ	1982 -1992
JANA NOVOTNÁ	1992 – 2012
DAGMAR MILOTOVÁ	2012
JIŘÍ BARTEK	2013 – 2014
ALENA GABAŘOVÁ	2014 – DOSUD

ZAMĚSTNANCI ŠKOLY

ve školním roce 2016/2017

Ředitelka školy

Gabařová Alena, Mgr.

Zástupkyně ředitelky školy

Vršecká Anna, Mgr. ,Bc.

Pedagogové I. stupeň

Jedličková Iveta, Mgr.

Lucie Landová, Mgr.

Krejzová Ludmila, Mgr.

Šestáková Miroslava Mgr.

Jindrová Šárka

Mašková Jana, Bc.

Marianová Pavla, Mgr.

Šarapatková Marie, Mgr.

Kujanová Klára, Bc.

Pedagogové II. stupeň

Alena Hrubá, Mgr.

Svobodová Jana Mgr.

Stichová Mariana Mgr.

Bartek Jiří, Mgr.

Erlebach Roman, Mgr.

Doktorová Pavlína, Mgr.

Kaňkovská Soňa, Mgr.

Šulák Miroslav, Mgr.

Školní družina, asistenti pedagoga

Vikukelová Eva, Mgr.

Burianová Lenka

Vítková Gabriela

Kratochvílová Jana

Slavatová Mária

Školní jídelna

Majtnerová Renata

Šimánková Martina

Hájková Ivana

Úklid

Podlucká Marie

Hospodář

Jaroslava Novotná

Ekonom

Boturová Pavla Ing.

Školník

Tvrz Milan

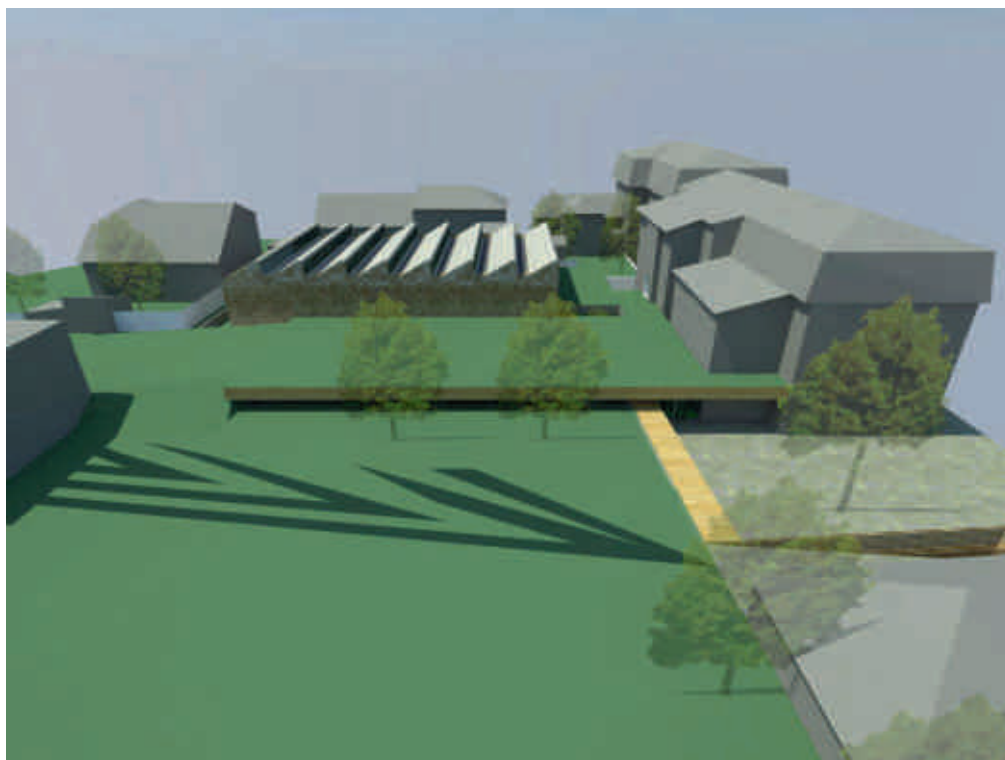
Projekt Klíč k úspěchu

Michálková Anna, Bc.

Vycpálková Pavla, Mgr.

Hrbáčková Klára, Mgr.

Höferová Zdislava, Ing.

Studie nové tělocvičny, 2016

Zpracovala: Alena Gabařová

Jazyková úprava: Jiří Bartek

Grafická úprava: Miroslav Šulák

Vydala 25. 11. 2016 Základní škola, Praha 9 - Kyje,
při příležitosti oslav 200 let školy.

Žáci a učitelé školy ve školním roce 2016-2017